

PIERWSZY SYNOD DIECEZJI ZIELONOGÓRSKO-GORZOWSKIEJ

MODLITWA ADSUMUS

Adsumus, Domine Sancte Spiritus, * adsumus peccati quidem immanitate detenti, * sed in nomine tuo specialiter congregati. * Veni ad nos * et esto nobiscum * et dignare illabi cordibus nostris. * Doce nos quid agamus, quo gradiamur * et ostende quid efficere debeamus, * ut, te auxiliante, * ibi in omnibus placere valeamus. * Esto solus suggestor et effector iudiciorum nostrorum, * qui solus cum Deo Patre et eius Filio * nomen possides gloriosum. * Non nos patiaris perturbatores esse iustitiae * qui summam diligis aequitatem. * Non in sinistrum nos ignorantia trahat, * non favor inflectat, * non acceptio muneris vel personae corrumpat. * Sed iunge nos tibi efficaciter * solius tuae gratiae dono, * ut simus in te unum * et in nullo deviemus a vero; * quatenus in nomine tuo collecti, * sic in cunctis teneamus cum moderamine pietatis iustitiam, * ut et hic a te in nullo dissentiat sententia nostra * et in futurum pro bene gestis consequamur praemia sempiterna. * Amen.

Powyższa modlitwa tradycyjnie otwiera zgromadzenia synodalne Kościoła łącińskiego. Pojawia się ona po raz pierwszy w Hiszpanii pod koniec VII w. Jako jej autora wielu uczonych wskazuje na św. Izydora z Sewilli, chociaż brakuje na to pewnych dowodów. Styl modlitwy odpowiada liturgii mozarabskiej, która obfituje w błagania i nie stroni od manifestowania uczuć oraz od jasnych nawiązań do sytuacji tego, który się modli.

Modlitwa wprowadza w podwójny wymiar wydarzenia synodalnego: chodzi z jednej strony o wydarzenie pokutne, w którym Kościół uznaje swoją grzeszność oraz potrzebę przebaczenia i nawrócenia; z drugiej strony chodzi o wydarzenie naznaczone darem Ducha Świętego, który czyni możliwym nawrócenie i oświeca serca. Synodalność jawi się więc nie jako celebrowanie kościelnej wspaniałości, wyraz władzy hierarchicznej, ale raczej jako adoracja przez grzeszników misterium komunii, która jest możliwa wyłącznie dzięki Duchowi Świętemu.